

ตัวอย่าง

Great Polar Bear : เขียน

DANGEA

ONLINE โลกใหม่

• สุวิหารแห่งบาปทั้งเจ็ด •

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Great Polar Bear.

Pangea Online โลกใหม่ Vol.5. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.

264 หน้า.

1.นวนิยายแฟนตาซี. I.ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-616-02-0296-6

ชื่อหนังสือ : Pangea Online โลกใหม่ Vol.5

ผู้เขียน : Great Polar Bear

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : มกราคม 2555

จำนวน : 264 หน้า

ราคา : 165 บาท

ลิขสิทธิ์เป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)

อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ใดๆในรูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดทำ
คณะปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ก

รองบรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

เลขานุการกองบรรณาธิการ

ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต

รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสิ่งพิมพ์

รองหัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม

กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก

ภาพปก

จัดรูปเล่ม

หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

นักศึกษานิเทศศาสตร์

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ

ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า

ฝ่ายการผลิต

แยกสี

พิมพ์ที่

จัดทำจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ระวี ไหลทอง, สมชาย ภูสวนสมบัติ, สฤณกุล แจ่มสมบูรณ์, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,

อัษฎา ชีระสินธุ์, วิรัตน์ พิษณุพิสสุกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, บวรพร สิทธิธนาวิธาน,

ภูษณาภรณ์ เกษมเอิกการณ

เอกราชวีร์ สุทธิกุลพิพัฒน์

สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข

ศรัทธา นฤประเสริฐ

ปริญญา ชูศักดิ์

อรุณพร ทาบุตร

นพทนต์ วงศ์คล้าย

เมญจภัทร บุญภักขรัตน์

ประทีพย์ รัตนเอวี, ภคิน พันธ์อำพล, กฤษณา ฤกษ์แสงศรี, ศศิวิมล บุญสุภา,

วิฑูรย์ ไชยชาติ, นิตยา บุญช่วยชูสกุล, ชนม์นิลดา จุลจินดา

นพทนต์ วงศ์คล้าย

Nopp_29@hotmail.com

เมญจภัทร บุญภักขรัตน์

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พวงจำปา

มนัสยา กิมมบริบาล

อังคณา พิทยาพิทักษ์

ดวงดา เทียมศักดิ์

นิชนันทน์ วิบูลย์ศิริวงศ์

กิตติวัฒน์ นิรันดร์ฉาย

ฐชัย ศิระจินดา

ปฏิวัติ มีตาประเท, ยุวศรี ธีรปัญญา

S.S.Film Process

บริษัท กิเลมการพิมพ์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร: 0-2693-0904

ตำนานสำนักพิมพ์

ถ้าย้อนกลับไปเมื่อราว 10 ปีก่อนต้องยอมรับว่ากระแสนิยายแฟนตาซีแนวโรงเรียนเวทมนตร์นั้นมาแรงมาก นิยายส่วนใหญ่มักจะเขียนถึงโรงเรียนเวทมนตร์กันจนเป็นสูตรสำเร็จ มีทั้งเรื่องที่ย่อออกมาแล้วประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จเลย จนทำให้ตลาดแฟนตาซีช่วงนั้นขยายตัวมาก ทว่าน่าเสียดายกระแสที่ร้อนแรงดังกล่าวได้กลายเป็นภาวะฟองสบู่จนทำให้นิยายคุณภาพน้อยหลายเรื่องได้รับการตีพิมพ์ออกมา และเมื่อนักอ่านได้ลองซื้อมาอ่านดูแทนที่จะได้รับความสนุกสนานกลับกลายเป็นได้ความผิดหวังไปแทน

10 ปีที่ผ่านมาไปไวเหมือนโกหก ปัจจุบันกระแสที่ว่าได้แผ่วปลายและหายไปหมดแล้ว นิยายแฟนตาซีช่วงที่ผ่านมาจึงค่อนข้างนิ่งและไม่ได้รับความนิยมเหมือนเคย แต่ถ้าจะบอกว่าบางทีมันอาจจะจะเป็นความเจียบสบก่อนพายุลูกใหญ่จะมาก็คงไม่ผิดนัก เพราะจากการถือกำเนิดของแฟนเจียออนไลน์บนโลกโซเชียล (รวมถึงมอนสเตอร์โซเชียลออนไลน์และอีโวลูชันออนไลน์ที่พุ่มพุกตัวเองอยู่เกือบสองปี) พวกเขาได้สร้างปรากฏการณ์ทางการอ่านขึ้นมาใหม่บนโลกอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องที่แหวกแนว พล็อตที่สลับซับซ้อน สำนวนภาษาที่สวยงามบรรเจิด จนทำให้เกิดยอดคนอ่านที่ล้นหลาม ยอดความคิดเห็นที่มากล้น และแฟนพันธุ์แท้ที่มากมาย

และปัจจุบันหลังจากผ่านกระแสนิยายโรงเรียนเวทมนตร์มาเกือบ 10 ปีก็ต้องยอมรับว่าไม่มีนิยายแฟนตาซีไทยเรื่องไหนที่ทรงคุณค่าพอที่จะหยิบมาศึกษาได้ แต่รอดูกันต่อไปเถอะครับเพราะผมเชื่อว่าอีก 10 ปีข้างหน้า แฟนเจียออนไลน์นี้น่าจะยังคงอยู่และได้รับการพูดถึงจนกลายเป็นกรณีศึกษาใหม่ของวงการอย่างแน่นอน

บรรณาธิการ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ฉานาผู้เขียน

สวัสดีครับทุกท่าน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งในเล่มห้า ในตอนที่ปิดต้นฉบับเล่มนี้ก็ตรงกับช่วงปลายของน้ำท่วมครั้งใหญ่ ก็ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกท่านด้วยนะครับ เมื่อน้ำลดแล้วหวังว่าสิ่งเลวร้ายจะพัดพาไปพร้อมกับสายน้ำ ขอให้ต่อไปนี้มีแต่สิ่งดีๆ เกิดกับทุกท่านด้วยนะครับ ลู๊ๆ ครับ

ในเล่มห้านี้บัลพร้อมกับเหล่าเทพอสูรจะได้ออกไปทำภารกิจนอกซิปงแล้ว เป็นการทำการกิจยังทวีปอีเดน ต้องต่อสู้กับหนึ่งในจอมอสูรที่มีชื่อเสียงมากที่สุด และหลังจากที่รอคอยมานาน บัลก็เริ่มจะเก่งขึ้นให้สมกับเป็นตัวเอกบ้างแล้ว นอกจากนั้นในท้ายเล่มนี้ผมได้เพิ่มบทเสริมที่เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมของเทพอสูรหรือวีรชนที่มาปรากฏตัวในเล่มนี้ แต่ไม่ได้เอามาหมดนะครับ ขึ้นเอามาหมดนี้มีหวังต้องเขียนเล่มแยกต่างหากแน่นอน จึงขอเลือกมาเฉพาะที่มีบทเด่นและอาจจะยังไม่ค่อยมีผู้รู้จักนะครับ (อย่างพวกขุนหงฮองหรือหนุมานนี่คงไม่จำเป็นต้องแนะนำตัวแล้ว)

สุดท้ายนี้ก็ขอขอบคุณแฟนๆ ทุกท่านอีกครั้ง ผู้เขียนจะพยายามบอกเล่าเรื่องราวของบัลและผองเพื่อนให้ดีที่สุด แล้วพบกันใหม่ในเล่มหกนะครับ ขอขอบคุณมากครับ

สารบัญ

บทที่แปดสิบเอ็ด ขอความช่วยเหลือ	9
บทที่แปดสิบสอง มหาวิหารแห่งผู้ที่ถูกสาปแช่ง	23
บทที่แปดสิบสาม เปิดศึก	35
บทที่แปดสิบสี่ บาปเจ็ดประการ	47
บทที่แปดสิบห้า บทสนทนาที่ห้องโถงกลาง	59
บทที่แปดสิบหก บาดเจ็บ	71
บทที่แปดสิบเจ็ด ธรรมชาติ	83
บทที่แปดสิบแปด ลูกแก้วอสูร	93
บทที่แปดสิบเก้า รีบร้อน	105
บทที่เก้าสิบ ลูซิเฟอร์	113
บทที่เก้าสิบเอ็ด นอกกรอบ	123

บทที่เก้าสิบสอง ขอย้ายที่	133
บทที่เก้าสิบสาม คีทสองอสูร	141
บทที่เก้าสิบสี่ ผนึก	163
บทที่เก้าสิบห้า ความเปลี่ยนแปลง	171
บทที่เก้าสิบหก ผู้ติดตาม	181
บทที่เก้าสิบเจ็ด อุมิโบลี	191
บทที่เก้าสิบแปด สระสวรรค์	201
บทที่เก้าสิบเก้า จิตสำนึก	219
บทที่หนึ่งร้อย ผู้ขวางทาง	229
บทหนึ่งร้อยหนึ่ง ไม่เท่าของโมเสส	243
บทเสริม	255

บทที่แปดสิบเอ็ด

ขอความช่วยเหลือ

เสียงโอริวดังชัดเจนขึ้นมาจากที่ น้ำเสียงนั้นจริงจังไร้ซึ่งความผ่อนปรน “เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างพวกเจ้ากับอาซูราโอ สงครามที่เกิดขึ้นก็มีมานานแล้ว พวกเจ้าทั้งสองฝ่ายต่างก็อ้างว่าตัวเองเป็นผู้ถูกต้อง ยิ่งกว่านั้นมิว่าพวกเจ้าหรืออาซูราโอฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะพ่ายแพ้จนสูญสิ้นก็ได้เกี่ยวข้องกับใครๆ กับผู้อัญเชิญของเรา คิวบิ เรื่องนี้ข้าขอคัดค้าน ข้ามิเห็นด้วยกับการเข้าไปยุ่งเกี่ยวในสงครามระหว่างพวกมัน เรื่องนี้ไม่มีประโยชน์อะไรกับบัลลังก์ มีแต่นำพาความยุ่งยากมาโดยไม่จำเป็นเท่านั้น” สาวงามในชุดทองมองไปยังคิวบิและเบนไซเท็น ในขณะที่กล่าวปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

เมื่อโอริวกล่าวจบ คิวบิก็หันมามองเทพีแห่งดนตรีการแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “เรื่องนี้ข้าเห็นด้วยกับโอริว นางพูดในสิ่งที่ข้าคิดเช่นกัน ข้าไม่อยากให้ผู้อัญเชิญของข้าต้องทำการคำที่ไม่ได้กำไร”

เบนไซเท็นอึ้งไปชั่วขณะเมื่อได้รับทราบคำตอบที่ปราศจากเยื่อใยของทั้งโอริวและคิวบิ ในขณะที่เมื่อหันมามองยังซุซาคู สาวงามในชุดแดงก็ทำท่าโตพูดตอบกลับด้วยน้ำเสียงเดียวกัน “ข้าเห็นด้วยกับโอริวและคิวบิ นี่เป็นปัญหาของพวกเจ้าไม่ใช่พวกข้า อย่ามาลากบัลลังก์และพวกเราไปยุ่งเกี่ยวด้วย”

เบนไซเท็นเม้มริมฝีปากมองไปยังสามสาว เอ่ยวาจาด้วยน้ำเสียงเย็นชา “พวกเจ้าไร้ซึ่งน้ำใจจริงๆ เห็นผู้ที่ล่าบากอยู่ในระหว่างความเป็นกับความตาย

แล้วกลับนั่งดูตาย ข้าไม่ได้มาขอความช่วยเหลือจากพวกเจ้า จงพาข้าไปหาผู้
อัญเชิญ ตามพันธสัญญาโบราณพวกเจ้าต้องให้ข้าบอกเรื่องนี้แก่ผู้อัญเชิญ
แล้วให้เขาตัดสินใจ”

คำพูดเช่นนี้ทำให้ทั้งโอริวและซุซาคูขมวดคิ้วด้วยที่ทำไมพอใจทันที
แต่แทนที่จะมีโมโหกับคำพูดของเบนไซเทน คิวบิกกลับรีบพูดผ่านทางช่อง
ติดต่อเฉพาะพวกเธอไปยังสองสาวที่กำลังมีสีหน้าขุ่นเคืองให้ใจเย็นๆ จึงจอก
สาวมีรอยยิ้มที่ริมฝีปากก่อนพูดตอบกลับไปยังเบนไซเทน “พวกข้าก็ไม่ได้
ใจไม่ใส่ระกำขนาดนั้น ข้าไม่ได้บอกว่าจะไม่ช่วยเลย เรื่องนี้ก็จริงอย่างที่เจ้าพูด
การตัดสินใจสุดท้ายขึ้นอยู่กับผู้อัญเชิญของพวกเรา แต่ตอนนี้ผู้อัญเชิญของ
พวกข้ากำลังปฏิบัติภารกิจสำคัญอยู่ ถ้าหากพวกเจ้ามีข้อเสนอดีๆ ข้าก็จะไป
บอกผู้อัญเชิญของข้าให้”

เมื่อได้ยินคำพูดข้อเสนอของคิวบิ เบนไซเทนก็มองคิวบิด้วยสายตา
เย็นชา “จงบอกข้อเสนอของเจ้ามา” เทพแห่งดนตรีการพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟัง
ดูก็รู้ว่าพยายามควบคุมอารมณ์อย่างเต็มที่เช่นกัน

แต่คำตอบที่ได้รับกลับทำให้เบนไซเทนต้องเลิกคิ้วด้วยความ
ประหลาดใจ “พวกเจ้าต่างหากล่ะที่ต้องเป็นฝ่ายเสนอราคาก่อน พวกข้าไม่ใช่
ผู้อัญเชิญไม่สามารถเสนอเงื่อนไขได้ เจ้ากลับไปปรึกษาไพซาคูเทนแล้วกลับ
มาบอกข้อเสนอของพวกเจ้า ถ้ามันน่าสนใจพอข้าก็จะนำไปให้ผู้อัญเชิญของ
ข้าตัดสินใจ” จึงจอกสาวพูดด้วยรอยยิ้ม

เบนไซเทนมีที่ทำการวนกระวายรีบกล่าว “แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องเร่งด่วน
เพราะถ้าหากซักซักกองทัพของอาซุร่าโอมันอาจจะเคลื่อนมายังหุบเขากำแพง
ฟ้าได้ทุกเวลา พวกเจ้ารีบเดินทางไปช่วยก่อน ส่วนเรื่องข้อเสนอไว้ค่อยว่ากัน
ทีหลัง”

คิวบิแค้นเสียงเบาๆ ดวงตาสีน้ำเงินเป็นประกายคมกริบ ริมฝีปากมี
รอยยิ้มเย็นชา “เบนไซเทน อย่ามาเล่นลูกไม้ ข้ารู้ว่าในภาวะคับขันเช่นนี้
ตาเฒ่าไพซาคูเทนจะต้องใช้พลังอำนาจของลูกแก้วเทพเจ้าแห่งหุบเขากำแพง
ฟ้าแน่นอน ซึ่งเมื่อใช้พลังอำนาจของลูกแก้วเทพเจ้านี้แล้ว แม้อาซุร่าโอะจะมี
กองทัพมหาศาลปานใดก็ต้องรอเวลาหนึ่งทิวาหนึ่งราตรีเพื่อให้เกราะเทพเจ้า

ที่ปกป้องหุบเขากำแพงฟ้าหายไป แต่มันจะหายไปแน่หากเจ้ายื่นข้อเสนอแย้งมาแล้วผู้อัญเชิญของข้าปฏิเสธข้อเสนอนั้น เจ้าจะเสียเวลาที่มีค่าโดยเปล่าประโยชน์และถึงตอนนั้นอาซูราโอมันอาจจะกวาดพวกเจ้าทั้งหมดในหุบเขากำแพงฟ้าไปแล้ว”

เมื่อพบว่าแผนการที่วางไว้โดนเปิดโปง เบนไซเทนได้แต่ระบายลมหายใจเบาๆ หันไปคารวะผู้อาวุโส เทพมังกรเจ้าสมุทร ริวจิน โอวาทาสึมิ ที่กำลังนั่งอยู่อีกด้านของโต๊ะอ่านจารึกศิลาอย่างไม่สนใจโลกภายนอก “ท่านผู้อาวุโส ขอให้ท่านได้โปรดช่วยกล่าวด้วย ท่านก็ไม่มีตรียูกับไทซาคูเทน ถ้ามีความช่วยเหลือของท่านช่วยแก้ไขข้อเข้าใจผิดของพวกคิวิโนะโยโกะจะประเสริฐยิ่ง”

ริวจิน โอวาทาสึมิ เงยหน้าขึ้นมาจากจารึกศิลา ดวงตาภายใต้คิ้วขาวที่ปกคลุมแปลงประกายแห่งปัญญาและอำนาจ พญามังกรอาวุโสถอนหายใจเบาๆ แล้วเอ่ยว่า “เรื่องนี้ข้าไม่ข้องเกี่ยว ในอดีตข้าเคยพูดกับไทซาคูเทนหลายครั้งแล้วไอ้เรื่องสงครามบ้าๆ ระหว่างมันกับอาซูราโอมันนี่ก็ไม่เคยรับฟังถึงจะมาแก้ไขอะไรตอนนี่ก็สายไปแล้ว ข้อเสนอที่คิวิโนะโยโกะเสนอมานั่นก็สมควรแก่เหตุ เจ้าไปจัดการตามที่เห็นสมควรเถอะ” เมื่อกล่าวเสร็จก็สายตาระออย่างเบื่อน่ายก่อนหันกลับไปให้ความสนใจกับจารึกศิลาที่อ่านอยู่

เมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพญามังกรอาวุโส เบนไซเทนก็ได้แต่เฝ้าริมฝีปากหันกลับมาয়สามสาว “ถ้าเช่นนั้นข้าจะรีบไปแจ้งเรื่องนี้ให้กับไทซาคูเทน ข้าจะรีบกลับมาบอกข้อเสนอ ขอให้พวกเจ้าเตรียมกำลังให้พร้อมที่จะช่วยเหลือพวกเราด้วย” ร่างของเบนไซเทนสลายไปพร้อมกับคำพูดประโยคสุดท้าย

โอริวหันมาทางคิวิแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล “ข้าไม่อยากให้บัลลังก์เข้าสู่ยุ่งเกี่ยวกับสงครามระหว่างพวกมันเลย นี่มันเป็นปลั๊กโคลนชัดๆ เข้าไปเกี่ยวข้องก็มีแต่จะเบียดเบียนและติดอยู่ระหว่างกลางพวกมันเท่านั้น”

คิวิเองก็ถอนหายใจพูดเบาๆ “ข้าก็ไม่อยากให้บัลลังก์รู้เรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่ยัยเบนไซเทนก็รู้ดีเหลือเกินเรื่องพันธสัญญาโบราณ แเค่ยายนั่นอ้าปาก

ประโยคแรกว่าต้องการความช่วยเหลือจากบัลลังก์ พวกเราก็ถูกผูกมัดด้วยกฎของพันธสัญญาโบราณแล้ว ยัยนั่นรู้ดีว่าการตัดสินใจสุดท้ายแล้วขึ้นอยู่กับบัลลังก์ไม่ใช่พวกเรา แม้พวกเราจะต้องปฏิเสธไป แต่หากบัลลังก์ต้องการให้พวกเราไปช่วย พวกเราก็ต้องไป”

ชูซาคุหันมามองสหายทั้งสองก่อนกระซิบ “ถ้าเช่นนั้นพวกเราพอได้ข้อเสนอของไทซาคูเทนแล้ว พวกเราจะทำอะไรดีละ ตามพันธสัญญาโบราณพวกเราต้องนำเรื่องนี้ไปให้บัลลังก์ตัดสินใจ แต่นี่พวกเรายังติดต่อบัลลังก์ไม่ได้เลย”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าอันงดงามของคิวิ ดวงตามีประกายเจ้าเล่ห์ “เพราะเหตุนี้ข้าถึงไล่ให้เบนไซเทนกลับไปหาไทซาคูเทน อย่างน้อยก็ถ่วงเวลาไปได้อีกพักใหญ่ ขอเพียงแต่พวกเรายังติดต่อบัลลังก์ไม่ได้ พวกเราก็ยังใช้เวลาไปได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องโกหกให้ผิดกฎของพันธสัญญาโบราณ เตะถ่วงเรื่องนี้ให้พันหนึ่งทิวาหนึ่งราตรี ถึงตอนนั้นเมื่ออาซูราโอบุกเข้าไปในเทือกเขากำแพงฟ้า พวกเราก็เป็นชาวประมงนั่งดูนกกระยางกับหอยกาบสู้กัน”

โอริวและชูซาคุพยักหน้าเห็นด้วยกับแผนการของคิวิ “พวกเราเองไม่รู้ว่บัลลังก์จะกลับมาเมื่อไร หากเขากลับมาก่อนที่เบนไซเทนจะมาให้ข้อเสนอ ถ้าพวกเราทั้งสามบอกกับบัลลังก์ยืนยันความเห็นที่ไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าเชื่อว่าบัลลังก์ก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวแน่นอน” โอริวพูดอย่างมั่นใจในผู้ अध्यิณของพวกเธอ

“แล้วพวกเจ้าจะอย่างไร หากว่าข้อเสนอของไทซาคูเทนนั้นดีเกินกว่าที่พวกเจ้าและผู้ अध्यิณของพวกเจ้าจะปฏิเสธได้” เสียงของริวจิน โอวาฮาสิมิดังขึ้นมา ในขณะที่ใบหน้าของพญามังกรอาวโลยังไม่ละสายตาจากแผ่นศิลาจารึก

ชูซาคุเอียงคอทำตาโตด้วยสีหน้าไม่เข้าใจในคำพูดของริวจิน “ริวจิน ท่านหมายความว่าอย่างไร ไทซาคูเทนมันจะเสนออะไรมาหรือ” พญามังกรอัคริณถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

พญามังกรผู้อาวุโสสูง แค้นเสียงเบาๆ พูดโดยไม่มองหน้าผู้ใด “ข้ารู้นิสัยของไทซาคูเทนมันดี ในภาวะคับขันเช่นนี้ ขอเพียงแต่ยังสามารถรักษา

ชีวิตและรากฐานของมันกับเหล่าหอยเทพแห่งเทือกเขากำแพงฟ้า มันสามารถทำได้ทุกอย่าง จงรอดข้อเสนอมันเถอะ ข้าว่าเจ้าต้องประหลาดใจกับข้อเสนอมัน แต่จงอย่าไว้วางใจมัน”

โอริวสบดากับคิวบิและซุซาคุ เธอหันมาพูดคุยกับพญามังกรอาวุโส “พวกข้าเห็นพ้องกันแล้วว่า ต่อให้ข้อเสนอของมันดีเพียงใด พวกเราก็จะพร้อมใจกันบอกกับผู้อัญเชิญของพวกเราแล้วว่าไม่ควรจะไปยุ่งเกี่ยวกับสงครามระหว่างพวกมัน”

ริวจินสายสิริระหว่าเราะเบาๆ “จิตใจที่เป็นห่วงผู้อัญเชิญของพวกเจ้าน่าประทับใจยิ่งนัก แล้วพวกเจ้าคิดว่าไทซาคุเทนจะมองไม่ออกเช่นนั้นรี ข้อเสนอของมันนั้นจะไม่ได้มีผลประโยชน์ใดๆ กับพวกเจ้า แต่จะเป็นผลประโยชน์กับผู้อัญเชิญของพวกเจ้าต่างหาก พวกเจ้ายังจะยืนยันตอบปฏิเสธอีกไหมล่ะหากข้อเสนอที่น่าพาประโยชน์ที่คาดไม่ถึงมาให้ผู้อัญเชิญของพวกเจ้า คุ่มค่าที่จะพาตัวเข้าไปพัวพันกับสงครามระหว่างพวกมัน ครั้งนี้เจ้าพลาดแล้วคิวบิโนะโยโกะ เจ้าเปิดโอกาสให้ไทซาคุเทนสามารถยื่นเงื่อนไขได้ มันมีทั้งความลับหรือสิ่งที่พวกเจ้าคาดไม่ถึงอยู่มากมายนัก”

ทั้งสามสาวสบตากันเมื่อพบว่าดวงตาของทั้งหมดมีความสับสนเช่นเดียวกัน คำเตือนของริวจินทำให้ทั้งหมดต้องกลับมาคิดใหม่ โอริวระบายลมหายใจเบาๆ “ข้าจะติดต่อกับเซริว บอกให้มันเตรียมตัวไว้”

ซุซาคุพยักหน้าด้วยสีหน้าหนักใจ “ถ้าจำเป็นข้าจะเรียกเกนนูมาเช่นกัน”
คิวบิถอนหายใจ “เช่นกัน ข้าคงต้องบอกเรื่องนี้กับเรนนิ”

ต้นไม้สูงระฟ้าแผ่กิ่งก้านสาขาบดบังดวงตะวันในยามใกล้สนธยา แต่ยิ่งตีที่เมื่อย่างเข้ายามราตรีผืนปฐพีของแพนเจียจะเรืองแสงเรืองๆ เมื่อผสมสานกับท้องฟ้าแมื่อดวงตะวันจะลาลับแต่ก็ยังคงมีแสงสว่างจางๆ ทำให้สภาพแวดล้อมรอบข้างดูเหมือนในยามเย็น สองเท้าของบัลทาซาร์ยังคงก้าวเดินต่อไป เกือบหนึ่งชั่วโมงแล้วที่เขาได้ต่อสู้และเอาชนะหมียักษ์สีดำได้ แต่น่าประหลาดใจที่หลังจากนั้นเขาไม่พบกับศัตรูอีกเลย

เสียงฝีเท้าของเขาที่ยาลงบนพื้นป่าที่เต็มไปด้วยกิ่งไม้กับใบไม้แห้งส่ง

เสียงไปทั่วป่า ยิ่งในยามที่ป่าแห่งนี้เงียบสงบราวกับปราศจากชีวิต เสียงผีเสื้อก็ยิ่งดังและชัดเจนไปทั่วบริเวณจนอตระเวางสงสัยไม่ได้ว่าจะมีศัตรูที่ได้ยินเสียงนี้และรอคอยที่จะเข้าโจมตีอยู่เบื้องหน้า มื่อยังคงถือดาบ สองตาสอดส่องระแวดระวัง โสัดสัมผัสรับฟังก็เฝ้าระวังเสียงที่ผิดปกติ

ยิ่งเข้ามาลึกในป่านี้หนทางเดินก็ยิ่งยากลำบากขึ้น ต้นไม้รอบๆ ตัวทวีความใหญ่โตมโหฬาร บางต้นกะด้วยสายตาคว่าวๆ ต้องมีขนาดไม่ต่ำกว่าสิบคนโอบ เหมือนหอคอยที่สูงชันขึ้นท้องฟ้าันร้อยเมตร ในขณะที่หนทางเบื้องล่างก็ปกคลุมไปด้วยพุ่มต้นไม้เล็กๆ จนมองแทบไม่เห็นพื้นดินเบื้องหน้า ราวกับเบื้องหน้าของเขานั้นคือผืนพรมที่ประกอบด้วยต้นไม้ใบหญ้าจำนวนมหาศาลสุดลูกหูลูกตา

เด็กหนุ่มหยุดเดินแล้วมองไปยังเบื้องหน้าด้วยสายตาที่แสดงถึงความหนักใจ การที่จะรักษาเส้นทางเดินฝ่าเข้าไปในใจกลางของป่านี้คงต้องบุกป่าฝ่าดงขนาดใหญ่ แต่เมื่อมีเพียงดาบขึ้นสนิมที่มูซาซึให้มา ซินใช้ดาบเล่มนี้ค่อยๆ บุกถางทางเข้าไปมีหวังใช้เวลาหลายวันแต่เขาไม่มีเวลาเช่นนั้น ในขณะที่สองตากวาดไปรอบๆ ข้างเพื่อหาหนทางที่สามารถเดินได้สะดวกกว่านี้ ภาพหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในความคิดของเขา

ภาพของปรมาจารย์ดาบผู้ยิ่งใหญ่ยืนตระหง่านราวกับรูปสลักที่มีมาตั้งแต่หยาดฝนเม็ดแรกตกลงสัมผัสกับพื้นพิภพ ดวงตาที่ทรงอำนาจราวกับท้องทะเลอันยิ่งใหญ่ยามสงบนิ่ง มือที่จับดาบแล้วสะบัดออกไปเสมือนจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่รังสรรค์ผลงานศิลปะ พลังมหาศาลไร้ขอบเขตที่ทำลายได้ทุกสรรพสิ่งแต่อีกด้านนั้นกลับแฝงด้วยความปรานี ละเอียดประณีตประดุจงานถักทอของมารดาให้กับบุตรแรกกำเนิด

เหมือนกับได้รับการชักนำจากจิตใต้สำนึก สองมือประคองด้ามดาบขึ้นสนิมนั้น สองขายืนหยุดอยู่กับพื้นพสุธา รับรู้ถึงสัมผัสของพื้นพสุธาอันมดตาดวงตาหรือลงเหมือนมีต้องการรับรู้ถึงสิ่งที่เห็น หากแต่กลับรับรู้ถึงสรรพสิ่งผ่านทางสายลมที่พัดผ่านตัว สรรพเสียงแม้จะเงียบสงัดแต่ชั่วขณะนั้นก็ไม่จำเป็นอีกแล้ว เขารับรู้ถึงทุกสรรพสิ่งรอบข้าง เหล่าแมลงที่ซ่อนตัวอยู่ในผืนดินเบื้องล่าง หรือบรรดาสัตว์ที่อยู่ในพุ่มไม้เบื้องหน้า เหล่าวิหคที่กำลังโฉบบิน

อยู่เบื้องบน แม้แต่ศัตรูร้ายที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ความรู้สึกที่ได้รับรู้ถึงทุกสรรพสิ่งนี้ยากที่จะบรรยายเป็นคำพูดแม้แต่หนึ่งในหมื่น

ปลายดาบชี้ไปยังเบื้องหน้า เด็กหนุ่มเองก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายสิ่งที่เขารู้สึกนี้ได้อย่างไร แต่บัดนี้เขารู้แล้วว่าเป้าหมายนั้นรอคอยอยู่ที่ใด สายต่ายังคงมองเห็นปารกซุทที่ปิดทางแต่จิตใจกลับปฏิเสธภาพที่มองเห็น ชั่วเสี้ยววินาทีบัลทาซาร์มองเห็นทางเดินที่ราบเรียบตัดกลางป่า ดาบขึ้นสนิมในมือสะบัดเบาๆ ใส่ความว่างเปล่าเบื้องหน้าประตูดงเกรงกลัวจะทำร้ายแก่สายลมอันอ่อนโยน

เสียงเหล่าสัตว์ที่หลบซ่อนอยู่ในป่าที่เบื้องหน้าวิ่งกระจายหนีออกไปราวกับรับรู้ถึงการปรากฏของพลังอำนาจที่เหนือกว่าพวกมัน สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมาคือภาพของป่าที่เบื้องหน้าที่เหมือนกับถูกตัดผ่านด้วยคมมืดที่มองไม่เห็น กิ่งไม้และใบไม้ถูกตัดปลิวกระเด็นไปยังด้านข้างเปิดเป็นทางเดินกว้างเกือบสองเมตร เป็นเส้นตรงราวกับถนนที่ถูกตัดไว้ เส้นทางนั้นตรงดิ่งไปยังเบื้องหน้าเหมือนตัดแบ่งป่าที่เบื้องหน้าออกเป็นสองส่วน

บัลทาซาร์มองภาพเบื้องหน้าด้วยความประหลาดใจ ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมจู่ๆ เขาถึงสามารถทำอะไรได้แบบนี้ แต่ภาพของถนนเบื้องหน้าก็คือภาพที่มองเห็นในใจ ก่อนที่ดาบขึ้นสนิมในมือจะสะบัดออกไปมือทั้งสองยังคงจับด้ามดาบ เมื่อลองสะบัดดาบอีกก็ไม่สามารถทำได้เหมือนเมื่อครู่ ความรู้สึกพิศดารที่บังเกิดเมื่อครู่ก็จางหายไป แต่เขายังจดจำได้ถึงความรู้สึกนั้น เป้าหมายของเขาอยู่เบื้องหน้า ดวงต่ายังคงมองไปยังหนทางที่บังเกิดขึ้นสองเท้ายังคงก้าวต่อไปเบื้องหน้า ไปบนหนทางที่ตัดผ่านป่าที่บลูจูดหมายที่ตั้งใจไว้

เมื่อเดินตามทางมาได้ชั่วครู่ไม่จำเป็นต้องมองเห็น ไม่จำเป็นต้องได้ยิน ความรู้สึกบางอย่างกับบอกเขาว่ามีบางอย่างกำลังรอคอยเขา ก้าวเดินลึกเข้าไปแต่ละก้าวความรู้สึกนั้นก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดบัลทาซาร์ก็พบว่าม็ว้างสีดำนางหนึ่งปรากฏขึ้นมาอยู่เบื้องหน้า

ภายใต้แสงแห่งสนธยาราวกับอยู่ในความฝัน กึ่งกลางของทางเดินเบื้องหน้าของเขาห่างไปไม่ถึงสิบเมตร มีสิ่งหนึ่งขวางทางอยู่ ร่างนั้นคล้ายมี

อยู่คล้ายไม่มี บางครั้งล่องลอยประจวบหมอกควัน บางครั้งรวมตัวรวมกับมีสภาพ เบื้องหลังของร่างนั้นคือต้นไม้ขนาดเล็กสูงไม่เกินสองเมตร ผิดกับเหล่า ต้นไม้มหาหัยขรรค์รอบข้าง หากแต่ความรู้สึกถึงพลังอันศักดิ์สิทธิ์ของต้นไม้เล็ก ๆ นั้นกลับยิ่งใหญ่จนทำให้เหล่าต้นไม้มหาหัยขรรค์เหล่านั้นเป็นประจวบพญ้าแพรก เท่านั้น

ร่างที่ขวางอยู่เบื้องหน้านั้นแลดูสงบนิ่ง แต่เด็กหนุ่มกลับรู้สึกถึงจิต อันกร้าวแกร่ง นายทหารบาลผู้เคร่งครัดในหน้าที่ หนทางเดียวที่ผ่านไปคือ ต้องพิชิตผู้ขวางทางนี้เท่านั้น

ดาบขึ้นสนิมในมือชี้ปลายดาบตรงไปยังร่างอันไร้รูปร่าง ทันใดนั้นร่าง เบื้องหน้าก็สลายหายไป เหมือนกับเป็นลัญชาตญาณ บัลหาซาร์สะบัดดาบไป ยังทางเบื้องหลังของตัวเอง เสียงดาบปะทะกับของแข็งดังสนั่น วินาทีที่ดาบ ปะทะกับของแข็งนั้นความรู้สึกนั้นก็สลายหายไป คมดาบของเขาก็ดูเหมือนฟัน ลงไปในความว่างเปล่า ความรู้สึกถึงศัตรูที่อยู่ข้างหลังก็หายสาบสูญไปพร้อม กัน เด็กหนุ่มรีบกระโดดถอยไปตั้งหลักด้านหลังทันที

ร่างนั้นยังคงอยู่เบื้องหน้า สงบนิ่งอยู่ที่เดิมเหมือนไม่เคยเคลื่อนไหว บัลหาซาร์หรีดดาเล็กน้อยมองไปยังร่างของผู้ที่มาขวางทาง ความรู้สึกที่ดาบ ของเขาปะทะเมื่อครู่นี้เป็นของแข็งแน่นอน แต่ร่างที่เขาเห็นนี้เป็นดังหมอกควัน แต่จิตจุใจที่ปรากฏพร้อมอาวุธที่เป็นของแข็งนี้ น่าจะตีความได้ว่าผู้ที่ขวาง ทางคือพวกไร้สภาพ ที่สามารถแปลงตัวเองเป็นอาวุธได้

ในขณะที่สายตาของเด็กหนุ่มยังคงจับตามองร่างไร้สภาพนั้นก็ต้อง ใจหายวาบเมื่อร่างนั้นหายสาบสูญไปอีกครั้ง ไวเท่าความคิดเมื่อจับจิตจุใจได้ มีอสะบัดดาบไปเบื้องหน้าเสียงปะทะกับโลหะดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่จะรับรู้ถึง การจุใจมาจากทางด้านข้าง เท้าหนึ่งเป็นหลักยึดพื้นเป็นแกนหมุนลำตัวสะบัด ดาบไปป้องกันกรโจมตีที่มองเห็นเป็นเงาสีดำ ชั่วพริบตาบัลหาซาร์ใช้ความ รู้สึกกับสัญชาตญาณรับการโจมตีของศัตรูที่ไร้สภาพไปติดๆ กันถึงห้าครั้ง ก่อนที่จะพบว่าแม้ตัวเองจะรับรู้ถึงการโจมตีในครั้งที่หกแต่กลับไม่สามารถ ป้องกันได้ทัน

เสียงฝักดาบปะทะกับโลหะดังสนั่น ประกายไฟแลบออกมา เมื่อพบ

ว่าไม่สามารถพลิกตาบกลับมาป้องกันได้ทัน แต่แม้เหมือนร่างกายจะถึงขีดจำกัดของความเร็วแล้ว ความรู้สึกและสัญชาตญาณกลับไม่ถูกผูกมัดด้วยขอบเขตของร่างกาย มือด้านที่ถูกโจมตีกระซกฟัดตาบขึ้นมาจากข้างเอวรับการโจมตีแทน บัลหาคารีรีบอาศัยแรงปะทะถอยออกมาอีกครั้ง

ร่างอันไร้รูปร่างกลับไปปรากฏยังจุดเดิมเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ในขณะที่เด็กหนุ่มเองกลับเป่าปากด้วยความหวาดเสียวที่หากมันยังคงโจมตีต่อที่เขาป้องกันไม่ทันแน่ การป้องกันการโจมตีหกครั้งเมื่อครูเขาใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไม่ว่าจะเป็นสัญชาตญาณหรือประสาทสัมผัส แม้จะรับรู้ได้ถึงทิศทางของการโจมตีของศัตรูแต่ด้วยขีดจำกัดของร่างกาย เขาไม่สามารถตามความเร็วของศัตรูได้ทัน

เมื่อรู้ถึงข้อจำกัดของตัวเอง หากใช้วิธีการต่อสู้เดิมๆ ที่เคยใช้มาเขาไม่มีทางรอดแน่ หากจะเสี่ยงแล้วเขาขอเสี่ยงกับความรู้สึกเหมือนเมื่อครั้งมองเห็นทาง ความรู้สึกที่รับรู้ถึงทุกสรรพสิ่ง ดวงตาละสายตาจากศัตรู หรือตาหลงประดุจจะเข้าสู่สมาธิ ปลายดาบซึ่งพื้นพิภพ ร่างกายผ่อนคลายประดุจสายลมชั่วเวลาหนึ่งไรร่างตัวตน ไรร่างสรรพสิ่ง คำสั่งสอนของมุซาซึอยู่ในจิตใต้สำนึก

‘จิตคือนาย กายคือบ่าว’

‘ดาบคือเรา เราคือดาบ’

‘ไร้ซึ่งเรา ไร้ซึ่งดาบ’

‘ไร้สรรพสิ่ง ไร้มรรคาดาบ’

‘ไร้มรรคา จึงไร้นิรันดร์’

ลมหายใจเหมือนหยุดนิ่ง สรรพสิ่งนั้นไร้ตัวตน ไม่ว่าสิ่งใดก็ดูเหมือนความว่างเปล่า ในความรู้สึกที่เหมือนมองยังทะเลแห่งดวงดาวอันไร้ขอบเขต จิตสำนึกกระจายไปราวเส้นขอบฟ้าที่ไม่รู้จบ ดาบในมือเหมือนกับเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจและวิญญาณ เพียงแค่รับรู้ถึงการโจมตีอีกครั้งของศัตรูที่ไร้ร่าง ความแหลมคมของเลื่อยองควันที่รวมตัวเป็นอาวุธอันแหลมคมยิ่งกว่าใบมีดพุ่งมายังใบหน้า

ดาบขึ้นสนิมในมือเปล่งประกายราวกับมีชีวิต กรีดผ่านความว่างเปล่า ตัดผ่านอาวุธอันไร้สภาพ สะบัดร่างอันไร้รูปร่าง ประดุจตัดสายน้ำอันไร้ที่สุด

ร่างอันไร้สภาพประดุจหมอกควันถูกตานั้นสะบัดแยกออกเป็นสอง แม้จะพยายามกลับเข้ามารวมกันแต่ตานั้นเหมือนกับแบ่งแยกร่างนั้นตลอดกาล เมื่อไม่สามารถกลับมารวมกันได้ ร่างไร้สภาพนั้นก็สูญสลายหายไปราวกับหมอกควันในยามดวงตะวันตกแสงเมื่ออรุณรุ่ง

พฤษภาคคดียุทธ์อยู่เบื้องหน้า ผลของพฤษภาสีแดงเปล่งประกายราวกับอัญมณี แต่แทนที่บัลลาคารจะเดินเข้าไปปลิดผลไม้อันเป็นเป้าหมายของภารกิจนี้ ผู้อัญเชิญกลับยืนนิ่ง ดวงตาดังคงหริ่งเหมือนนักบวชที่ยังอยู่ในญาณสมาธิ ปลายดาบชี้ลงไปที่พื้นพสุธาอีกครั้ง สองขาแทนที่จะก้าวเดินกลับทรุดลงนั่งขัดสมาธิ ดาบขึ้นสนิมปักลงกับพื้นข้างตัว

ไม่แม้แต่จะขยาดมองพฤษภาคคดียุทธ์ บัลลาคารยังคงรักษาความรู้สึกอันพิสดารนี้ไว้ จิตใจละทิ้งซึ่งคำถาม ปลอ่ยวางความสงสัย เพียงแต่รับรู้ถึงความลึกลับแห่งสรรพสิ่ง จู่ๆ สายลมบางเบาที่โชยพัดมาสัมผัสสร้างเหมือนกับจุดประกายแห่งปัญญา เขารับรู้ถึงสายลมที่พัดอยู่ข้างตัวนำพาซึ่งความต่อเนื่องไร้ที่สิ้นสุด พื้นพสุธาอันอบอุ่นเบื้องล่างแสดงถึงพลังที่เกื้อหนุนแก่สรรพชีวิตเสมือนกำแพงแห่งการป้องกันอันยิ่งใหญ่ที่มีผู้ใดสามารถทำลายได้

เสียงสายฟ้าคำรามโกล้ำเข้ามา เพียงชั่วครู่สายลมก็ค่อยๆ ทวีความรุนแรงขึ้น สายฝนโปรยปรายลงมา หนักบ้างเบาบ้างตามวิถีแห่งธรรมชาติ สายฝนตกมาพรมร่างที่นั่งขัดสมาธิแต่ในความรู้สึกของบัลลาคารกลับเหมือนได้รับรู้ถึงการสอนสั่งจากปรมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เม็ดฝนที่โปรยปรายมาประจุตาข่ายฟ้าร่างเหดินมิว่าผู้ใดก็สามารถป้องกันได้หมด สายลมที่พัดพาละอองฝนเป็นคลื่นอันงดงาม เสียงสายฟ้าคำรามราวกับการจู่โจมอันรวดเร็วเกรี้ยวกราด ความรู้สึกเหมือนรับรู้ถึงความต่อเนื่องของทั้งสายลมที่เป็นเสมือนการเคลื่อนไหวอันไร้ข้อจำกัด ผืนแผ่นดินพสุธาอันมั่นคงประจุการป้องกัน ความต่อเนื่องของสายฝน และพลังแห่งสายฟ้า

ดวงตาหลบลมราวกับกำลังจะหลับไหล หากแต่ตอนนั้นเขาสัมผัสเลื่อนทุกสิ่งมิว่าจะเป็นตัวเองหรือรอบข้าง สิ่งเดียวที่เขารับรู้ในตอนนั้นคือคำสอนอันยิ่งใหญ่จากวิถีแห่งจักรธรรม วิถีแห่งฟ้าดิน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขารับรู้กำลังหลอมรวมกันภายในจิตใจ ก่อเกิดเป็นพลังที่จะเกื้อหนุนเขาต่อไป

เสียงวางตัวหมากดังขึ้น ชายชราสองคนนั่งอยู่ชายคากระพ่อมเก่าๆ ระหว่างกลางของทั้งสองคือกระดานหมากล้อมที่กำลังเปิดศึกกันอยู่ หนึ่งในชายชรายิ้มน้อยๆ ก่อนชายตามองด้วยสายตาที่แฝงด้วยความประหลาดใจไปยังกลุ่มเมฆดำที่อยู่ไกลลิบออกไป เสียงฟ้าร้องคำรามดังแว่วมาเบาๆ ในขณะที่มือก็หยิบตัวหมากสีขาววางลงไป

ชายชราผมเผ้าหนวดเคราสีขาวราวกับปุยหิมะ สวมใส่ชุดผ้าเก่าๆ สีน้ำตาลมองไปยังรอยยิ้มของชายชราในชุดสีเทาที่จ้องมองไปกลุ่มเมฆฝนนั้น ก่อนยิ้มยิ้มน้อยๆ เช่นกันแล้วเอ่ยปากเบาๆ “ยินดีกับเจ้าด้วยแล้วกันมุซาชิ ลูกศิษย์ของเจ้าดูท่าว่าจะใช้ได้”

มุซาชิเพียงส่ายศีรษะแล้วหัวเราะเบาๆ “ข้ายังมิได้สอนดาบอะไรให้แก่มันเลย ข้าเพียงแต่ชี้ให้มันเห็นหนทางเท่านั้น มันเป็นผู้ก้าวเดินในหนทางนั้นด้วยลำพังตัวเอง”

แขกผู้มาเยือนกลับหัวเราะเบาๆ เช่นกัน “เจ้ามิได้สอนดาบให้แก่มัน แต่ให้ดาบมาซามุเนะของเจ้าไปแทน สิ่งนั้นยิ่งกว่าการสอนดาบเสียอีก ดาบนั้นซึมซับประสบการณ์ทั้งชีวิตของการต่อสู้ การฝึกฝน วิถีแห่งดาบที่เจ้าค้นพบเพียงแค่เจ้าเด็กนั้นถือดาบของเจ้าไว้ สิ่งเหล่านั้นก็ค่อยๆ ถ่ายเทไปยังผู้ถือขอเพียงแต่เจ้าเด็กนั้นไม่ทำตัวเป็นแก้วที่เต็มไปด้วยน้ำ มีหรือที่จะไม่รับรู้ถึงวิถีแห่งดาบ”

มุซาชิหันกลับมาตั้งสมาธิกับหมากบนกระดาน เอ่ยตอบโดยยังคงมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าแต่ในดวงตากลับมีประกายแห่งความกังวลแฝงอยู่ “เจ้าเด็กนั้นดูเหมือนว่าจะหัวไวกว่าที่ข้าคิด แทนที่มันจะรับรู้วิถีดาบที่อยู่ในมาซามุเนะแล้วหยุดเพียงเท่านั้นเพื่อเรียนรู้วิถีแห่งดาบของข้า มันกลับใช้วิถีแห่งดาบของข้าเป็นทางผ่านไปยังสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า ดีความได้ยากยิ่งกว่า และอันตรายกว่า มันกำลังก้าวล้ำเข้าไปในอาณาเขตของฟ้าดิน เจ้าเด็กนั้นกำลังค้นหาวิถีดาบของตัวเอง ที่มีใช้ของข้า”

แขกผู้มาเยือนถอนหายใจเบาๆ ในขณะที่หยิบหมากอีกตัววางลงบนกระดาน “เจ้ามิเกรงริว่ามันจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี การก้าวเข้าสู่อาณาเขตของฟ้าดินมิใช่สิ่งที่มนุษย์ทุกคนจะสามารถทำได้ หากสำเร็จก็ดีไป หากล้มเหลว

ก็จะถูกกลืนกินโดยด้านมืดของตัวเอง”

มุซาซิจ้องมองหมากบนกระดานแล้วโคลงศีรษะ “ข้าเองก็ขอตอบตามตรงว่าไม่ได้คาดคิดเลยว่าเจ้าหนุ่มนั้นมันจะสามารถไปได้เร็วขนาดนี้ เพียงแค่การเรียนรู้วิถีแห่งดาบในมาซาซุเนะข้าก็แค่คิดแค่ว่าภายในเวลาสองสามวันที่มีมันใช้มาซาซุเนะก็ต้องใช้เวลานานนับปีในการซึมซับสิ่งที่ได้เรียนรู้ ที่ข้าประหลาดใจคือเจ้าเด็กนั้นมันโชคดีเหลือเกิน ข้ารับรู้ผ่านมาซาซุเนะได้ว่าตอนที่มันกำลังเข้าสมาธิที่จะรับรู้ถึงวิถีแห่งดาบของมาซาซุเนะ จู่ๆ มันก็หันไปสู่วิถีแห่งฟ้าดิน พายุฝนในครั้งนั้นก็มาได้ถูกเวลาเหลือเกิน จนนำทางให้มันเดินเข้าไปในวิถีได้ง่ายขึ้น”

ชายชราผู้มาเยือนเลิกคิ้วน้อยๆ เหมือนจะประหลาดใจในคำพูดของมุซาซิ แล้วเอ่ยเบาๆ “เจ้าคิดว่าเจ้าเด็กนั้น แค่โชคดีจริงรึ”

มุซาซิส่ายศีรษะแทนคำตอบ “มิว่าจะเป็นโชคหรือมีผู้ให้ความช่วยเหลือก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เมื่อเป็นเรื่องดีก็ควรปล่อยวาง ไปต้องสงสัยให้มากไปเล่าสหายข้า” มือหนึ่งก็วางตัวหมากลงไป ใบหน้ามีรอยยิ้มเมื่อพบว่าหมากของตัวเองเป็นฝ่ายได้เปรียบ

แขกผู้มาเยือนที่ตาหลงมองยังกระดานหมากล้อม “แต่บางครั้งเรื่องดีๆ ก็ใช้ว่าจะจบลงดีๆ อย่างที่คาดหวังนะสหายข้า” รอยยิ้มปรากฏพร้อมการวางหมากลงไป

ปรมาจารย์ดาบผู้ยิ่งใหญ่ถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นหมากพลิกสถานการณ์ของแขกผู้มาเยือน ดวงตากวาดมองไปทั่วกระดานเพื่อหาหนทางรอดก่อนกักตุนถอนหายใจ “ขออีกกระดาน **ตักโกวคังปาย** เช่นเดียวกับดาบของข้ากับกระบี่ของเจ้ามีเคยรู้ผลแพ้ชนะกัน ข้ามีเชื่อว่าหมากของเจ้าจะเหนือกว่าหมากของข้า”

ฉีกทุกตำนาน! ทำลายทุกความเชื่อ! ระเบิดทุกกฎของนิยายแฟนตาซียุคเก่า!

TOP 5 หมวดนิยายแฟนตาซี ประจำปี 2010 จากเว็บเด็กดีดอทคอม!

ในเล่มทำนี้ บัลพร้อมทั้งเหล่าเทพอสูรจะได้ออกไปทำภารกิจนอกขั้วบั้งแล้ว
เป็นการทำภารกิจยิ่งทวีป้อีเดน ต้องต่อสู้กับหนึ่งในจอมอสูรที่มีชื่อเสียงมากที่สุด
และหลังจากที่รอคอยมานาน บัลก็เริ่มจะเก่งขึ้นให้สมกับเป็นตัวเอกบ้างแล้ว!!!

นิยายแฟนตาซีแนวใหม่ที่รับประกันความมันส์ ด้วยยอดผู้ชมกว่า 1,800,000 ครั้ง
ความคิดเห็น 20,000 คอมเมนต์ และมีแฟนพันธุ์แท้กว่า 1,500 คน!

ตัวอย่าง

81874 // นวนิยายแฟนตาซี // www.smm.co.th

ออกแบบปก : นพกานต์ วงษ์ชัย / ภาพปก : Nopp_29@hotmail.com

ราคา 165 บาท

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 ลูกค้าสัมพันธ์ โทร. 0-2693-0904

ISBN 978-616-02-0296-6

9 786160 202966

03-04-00790-100

0 304007 901002